

Sygn. akt IV Ca 554/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Watemborska (spr.)

Sędziowie SO: Dorota Curzydło, Andrzej Jastrzębski

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Urbanowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2014 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K. (1) i J. K. (2)

przeciwko W. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego
w Łęborku z dnia 22 lipca 2013r., sygn. akt VI C 37/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddala i zasądza od powodów J. K. (1) i J. K. (2) solidarnie na rzecz pozwanego W. D. kwotę 2417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
2. zasądza od powodów J. K. (1) i J. K. (2) solidarnie na rzecz pozwanego W. D. kwotę 2358 (dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IV Ca 554/13

UZASADNIENIE

Powodowie J. i J. K. (3) domagali się zasądzenia od pozwanego W. D. - Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytowie - kwoty 23.154,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 maja 2006 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazali, iż dochodzona kwota stanowi niezasadnie pobraną przez pozwanego, jako pełniącego funkcję komornika sądowego, opłatę egzekucyjną. Podnieśli, iż opłata ta nie należała się pozwanemu W. D., albowiem postanowienia w przedmiocie jej ustalenia zostały uchylone. Wobec zaś braku prawomocnych postanowień w przedmiocie ustaleniu opłaty egzekucyjnej, uzyskana przez pozwanego opłata egzekucyjna w kwocie odpowiadającej wniesionemu roszczeniu stanowiła nienależne świadczenie, w ramach którego pozwany bezpodstawnie wzbogacił się. Swoje żądanie oparli o treść art. 405 k.c.

Pozwany W. D. wniósł o oddalenie powództwa.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż jego postępowanie nie naruszyło przepisów prawa, tj. ustalenie i wyegzekwowanie od powodów opłaty egzekucyjnej w wysokości dochodzonej niniejszym pozwem nastąpiło w oparciu

o treść ówczesnie obowiązującego art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. W tym kontekście pozwany zakwestionował podstawę prawną roszczenia wskazując, że działał w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, tj. w oparciu o treść art. 49 u.k.s.e. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut zużycia wzbogacenia oraz wskazał, że ewentualną podstawą roszczenia winien być art. 23 u.k.s.e., przewidujący odpowiedzialność odszkodowawczą komornika sądowego. W tym zakresie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, iż okres ten wynosi z mocy art. 442¹ § 1 k.c. 3 lata.

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy w Lęborku VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w Bytowie zasądził od pozwanego Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lęborku (...)solidarnie na rzecz powodów J. K. (1) i J. K. (2) kwotę 23.154,68 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2006 roku do dnia zapłaty (punkt 1 sentencji). W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone (punkt 2 sentencji). Nadto Sąd I instancji zasądził od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 3 sentencji).

Powyższe orzeczenie oparte zostało na następujących ustaleniach. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bytowie, na wniosek wierzyciela Banku (...) S.A. z dnia 19 listopada 2004 roku, prowadził egzekucję przeciwko dłużnikom J. i J. K. (1). Postępowanie prowadzone było pod sygnaturą akt Km 1368/04. Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2004 roku komornik zawiesił postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela. Z uwagi na bezczynność wierzyciela, postępowanie zostało umorzone z mocy prawa, zaś postanowieniem z dnia 28 grudnia 2005 roku ustalone zostały koszty egzekucji w łącznej wysokości 23.154,68 zł, które pozwany komornik wyegzekwował od dłużników.

Na postanowienie z dnia 28 grudnia 2005 roku w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego dłużnicy złożyli zażalenie w dniu 9 stycznia 2006 roku, które zostało uwzględnione przez komornika w całości.

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2006 roku Sąd Rejonowy w Bytowie odrzucił skargę dłużników wobec uznania skargi za zasadną przez komornika i uchylenia przez niego zaskarżonej czynności.

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2006 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bytowie:

1. podjął zawieszono postępowanie w sprawie egzekucyjnej Km 1368/04,
2. uchylił nieprawomocne postanowienie o kosztach egzekucyjnych z dnia 28 grudnia 2005 roku,
3. ustalił koszty egzekucyjne w sprawie na kwotę 31.017,60 zł,
4. wezwał dłużników do zapłaty niezaspokojonych kosztów egzekucyjnych w kwocie 30.917,60 zł w terminie 14 dni od dnia doręczenia postępowania.

Postanowienie to zostało zaskarżone przez dłużników w dniu 6 lutego 2006 roku, po czym postanowieniem z dnia 6 marca 2006 roku Sądu Rejonowego w Bytowie, sprostowanym następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Bytowie z dnia 19 września 2006 roku uchylono zaskarżone postanowienie organu egzekucyjnego w punkcie 3 i 4.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Słupsku w sprawie IV Cz 95/07 z dnia 11 kwietnia 2007 roku, odrzucono zażalenie dłużników na postanowienie Sądu Rejonowego w Bytowie z dnia 19 września 2006 roku wraz ze wskazaniem w uzasadnieniu orzeczenia, że komornik winien ustalić opłatę egzekucyjną.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z treścią art. 49 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji, obowiązującym w okresie zdarzenia, tj. od dnia 13 listopada 2004 roku, cała opłata stosunkowa wynosi 15 % wartości egzekwowanego świadczenia, jednak nie mogła być niższa niż 1/10 i wyższa niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Opłatę ustalało się w wysokości odpowiedniej do poniesionych przez komornika wydatków, nakładu jego pracy oraz wartości wyegzekwowanej części świadczenia zgłoszonego w egzekucji. Opłatę tę komornik pobierał również w wypadku umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 k.p.c. W tym celu komornik wydawał postanowienie, w którym wzywał dłużnika do uiszczenia

należności z tytułu opłat w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia. Postanowienie po uprawomocnieniu podlegało wykonaniu w drodze egzekucji bez zaopatrywania w klauzulę wykonalności.

Sąd Rejonowy zauważył, że w myśl przywołanego przepisu, pozwany prowadząc postępowanie egzekucyjne przeciwko powodom w sprawie Km 1368/04 był uprawniony do ustalenia i pobrania opłaty egzekucyjnej, przy czym w tym zakresie winien wydać stosowne postanowienie i dopiero po uprawomocnieniu się tego orzeczenia mógł przystąpić do egzekucji tej należności.

Tymczasem w przedmiotowej sprawie w obrocie prawnym nie ostało się żadne postanowienie komornika, w którym ustalił on koszty postępowania egzekucyjnego. Zgodnie bowiem z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, postanowienie komornika z dnia 28 grudnia 2005 roku zostało uchylone przez komornika poprzez uznanie wniesionego przez dłużników zażalenia za uzasadnione przez samego komornika; podobnie postanowienie z dnia 26 stycznia 2006 roku w ramach postępowania skargowego zostało uchylone przez Sąd postanowieniem z dnia 6 marca 2006 roku w sprawie I Co 61/06. W rezultacie organ egzekucyjny w osobie pozwanego nie wydał w sprawie Km 1368/04 żadnego postanowienia o ustaleniu opłaty egzekucyjnej, które się uprawomocniło i mogło stanowić tytuł egzekucyjny stanowiący podstawę egzekucji należności od powodów.

Oceniając żądanie powodów przez pryzmat art. 405 k.c., Sąd I instancji doszedł do wniosku, że świadczenie wyegzekwowane przez pozwanego w zakresie kosztów postępowania egzekucyjnego miało charakter bezpodstawnego wzbogacenia, a to z uwagi na brak podstawy prawnej wyegzekwowanego świadczenia, tj. brak prawomocnego postanowienia organu egzekucyjnego w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania.

Odnosząc się z kolei do podniesionego przez pozwanego w toku postępowania zarzutu zużycia wzbogacenia stwierdził, że zgodnie z treścią art. 409 k.c., obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub używając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

W ocenie Sądu Rejonowego pozwany winien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu kwoty pobranej z tytułu opłaty egzekucyjnej, mając świadomość, że została ona pobrana z wyłączeniem powszechnie obowiązującej normy prawnej przewidującej tryb jej ustalania i egzekucji - bez wydania prawomocnego postanowienia o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego, pozwany winien liczyć się ze zwrotem pobranej opłaty.

Sąd nie podzielił twierdzeń pozwanego, iż w przedmiotowej sprawie winien mieć zastosowanie przepis art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji statuujący odpowiedzialność odszkodowawczą komornika.

Wyjaśnił, że jego zdaniem działania pozwanego nie można określić, jako niezgodnego z prawem. Przeciwnie komornik w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 1368/04 był uprawniony z mocy art. 49 ust. 1 u.k.s.e., do ustalenia opłaty egzekucyjnej, przy czym opłatę tę winien pobrać dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia o ustaleniu tych kosztów. Niewątpliwie komornik winien wstrzymać się z egzekucją tej opłaty do chwili wydania i uprawomocnienia się orzeczenia o opłacie egzekucyjnej.

Zauważył, że powodowie nie ponieśli w związku z działaniem pozwanego żadnej szkody. Wskazał przy tym, że doprowadzając do konieczności wszczęcia przez wierzyciela postępowania egzekucyjnego, musieli mieć świadomość, iż prowadzenie tegoż postępowania wiązać się będzie z określonymi kosztami, którymi zostaną obciążeni.

Sąd Rejonowy stanął tym samym na stanowisku, iż nie jest uprawniony pogląd, zgodnie z którym uiszczenie opłaty egzekucyjnej przez dłużników w ramach postępowania egzekucyjnego stanowi szkodę, z tego względu, że w postępowaniu egzekucyjnym stanowiącym następstwo postępowania jurysdykcyjnego, egzekucja wierzytelności wraz z ustaleniem i pobraniem przez organ egzekucyjny opłaty egzekucyjnej jest celem tego postępowania.

Skoro zatem na gruncie przedmiotowej sprawy nie znalazł zastosowania przepis art. 23 u.k.s.e., brak było – w ocenie Sądu I instancji - podstaw do uznania odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, to w sprawie nie miał także zastosowania przepis art. 442¹ § 1 k.c. przewidujący 3-letni okres przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody.

Sąd wyjaśnił, że roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia przedawniają się z upływem lat dziesięciu. W rezultacie roszczenie powodów nie przedawniło się, gdyż do zdarzenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia doszło najpóźniej z chwilą wniesienia pierwszego zażalenia przez powodów tj. w dniu 9 stycznia 2006 roku.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd Rejonowy na podstawie art. 405 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 23.154,68 zł.

O odsetkach od zasądzzonego świadczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 476 k.c., mając na uwadze fakt, iż powodowie wezwali pozwanego do zwrotu kwoty dochodzonej pozwem, pismem z dnia 26 czerwca 2006 roku (wezwanie odebrane zostało w dniu 27 czerwca 2006 roku) z zastrzeżeniem 7-dniowego terminu płatności, to pozwany od dnia 5 lipca 2006 roku pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia.

Sąd Rejonowy oddalił powództwo w zakresie odsetek od dnia 5 maja 2006 roku do dnia 4 lipca 2006 roku, gdyż w tym okresie jego zdaniem pozwany nie był w zwłoce.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawną ustanowionego z urzędu.

Jednocześnie Sąd omyłkowo nie doliczył do w/w kosztów opłaty od pozwu, którą uiszcili powodowie w kwocie 1.158 zł.

Pozwany W. D. zaskarżył powyższy wyrok apelacją, w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach 1 i 3 sentencji, domagając się jego zmiany, poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, ewentualnie jego uchylenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Skarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- błędne ustalenie, iż pozwany komornik sądowy pobrał od powodów opłatę w wysokości 23.155 zł, mimo iż okoliczność ta nie została w żaden sposób wykazana;
- brak uwzględnienia okoliczności, iż wobec uchylenia postanowienia komornika o kosztach egzekucji ze stycznia 2006 roku pozostawało w obiegu prawnym postanowienie z grudnia 2005 roku, wydane zgodnie z prawem, wykonalne i prawomocne;
- brak uwzględnienia okoliczności, iż pozwany działał jako funkcjonariusz publiczny, którego czynności normowane są szczegółowo przez przepisy prawa, co powoduje, że m.in. sporna opłata egzekucyjna musiała być zaksięgowana na odpowiednich kontach bankowych;
- brak ustalenia, kiedy i w jaki sposób miałyby dojść do bezpodstawnego wzbogacenia się pozwanego;
- akceptację braku współuczestnictwa koniecznego Prezesa Sądu Okręgowego w Słupsku, jako podmiotu działającego za Skarb Państwa, który jest solidarnie odpowiedzialny za działania komornika;
- wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia wyroku wyrażająca się w przyjęciu z jednej strony, że komornik pobrał opłatę na podstawie nieprawomocnego orzeczenia o kosztach, z drugiej zaś na uznaniu, że komornik nie działał bezprawnie pobierając opłatę; z jednej strony uznaniu, że pobranie on powodów pieniędzy nie stanowiło szkody, z drugiej zaś, że uzyskanie w ten sposób korzyści przez pozwanego nastąpiło kosztem powodów;
- naruszenie art. 23 u.k.s.e., poprzez jego niezastosowanie i nieprzyjęcie, że pobranie przez komornika opłaty na podstawie nieprawomocnego orzeczenia o kosztach jest czynnością niezgodną z prawem;

- naruszenie art. 405 k.c. oraz art. 49 ust. 1 u.k.s.e., poprzez przyjęcie, że wyegzekwowane przez pozwanego od powodów świadczenie w zakresie kosztów postępowania miało charakter bezpodstawnego wzbogacenia z uwagi na brak prawomocnego postanowienia w przedmiocie ustalenia kosztów, w sytuacji gdy pozwany działał na podstawie art. 49 u.k.s.e.;
- naruszenie art. 23 u.k.s.e., poprzez przyjęcie, że nie ma on zastosowania w realiach rozpoznawanej sprawy;
- naruszenie art. 23 u.k.s.e. w zw. z art. 442¹ § 1 k.c., poprzez przyjęcie, że w rozpoznawanej sprawie nie ma zastosowania 3 letni termin przedawnienia roszczeń, a termin 10 letni;
- naruszenie art. 409 k.c., poprzez przyjęcie, że pozwany winien się liczyć z obowiązkiem zwrotu kwoty pobranej tytułem opłaty egzekucyjnej w momencie jej pobrania oraz, że nadal jest wzbogacony;
- naruszenie art. 157 k.p.c., art. 158 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c., poprzez naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i poczynienie dowolnych ustaleń nie wynikających z żadnego dowodu.

Powodowie J. i J. K. (3), w odpowiedzi na apelację, wnieśli o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że mając na uwadze treść art. 382 k.p.c., sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., II CKN 704/97 - za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Lex). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest więc przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, jak i wnioski wywiedzione z przeprowadzonego postępowania dowodowego, skutkujące wydaniem zaskarżonego wyroku, nie były prawidłowe.

Zważyć należy, że pozwany oparł swoją apelację w szczególności na zarzucie przedawnienia podniesionym już przed Sądem I instancji. Wskazał przy tym, że Sąd I instancji błędnie ustalił podstawę prawną dochodzonego przez powodów roszczenia przyjmując, iż jest nią art. 405 k.c. regulujący instytucję bezpodstawnego wzbogacenia, nie zaś art. 23 u.k.s.e. przewidujący odpowiedzialność komornika sądowego za niezgodne z prawem działania lub zaniechania.

W ocenie Sądu Okręgowy brak było w niniejszej sprawie podstaw do przyjęcia, że podstawę roszczenia powodów stanowi art. 405 k.c., w sytuacji, gdy kwestia odpowiedzialności komornika za tego typu zachowania została uregulowana w art. 23 u.k.s.e. Podkreślenia wymaga, że art. 405 k.c. zawiera normę prawną o charakterze generalnym, przewidującą obowiązek zwrotu świadczenia we wszystkich, bliżej nieokreślonych realiach podmiotowo-przedmiotowych, w których jedna ze stron wzbogaciła się kosztem drugiej bez podstawy prawnej. Z kolei w art. 23 u.k.s.e. ustawodawca zawarł normę prawną o charakterze szczególnym. Ma ona bowiem zastosowanie jedynie w ramach stosunków prawnych, których stroną jest komornik sądowy, a źródłem dochodzonych roszczeń jest jego działanie lub zaniechanie. Kierując się zatem zasadą „lex specialis derogat legi generali”, należało podzielić w omawianym zakresie stanowisko apelującego.

Zauważyć przy tym należy, że sami powodowie, niejako potwierdzili zasadność zaprezentowanego wyżej stanowiska. W treści bowiem pozwu złożonego w Sądzie Rejonowym w Bytowie w dniu 20 lipca 2006 roku w sprawie I C

275/06, w której to dochodzili od tegoż samego pozwanego tej samej należności, jako podstawę prawną dochodzonego świadczenia wskazali art. 23 u.k.s.e.

Zgodnie zaś z art. 23 u.k.s.e., komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności.

Odpowiedzialność odszkodowawcza komornika uregulowana w komentowanym przepisie jest odpowiedzialnością deliktową, której przesłanką jest działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem, bez względu na zawinienie komornika. Dla jej określenia miarodajne są ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 279/09 – za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Lex).

Oznacza to, że w zakresie nieuregulowanym w art. 23 u.k.s.e., do odpowiedzialności odszkodowawczej komornika stosuje się odpowiednio przepisy k.p.c., dotyczące odpowiedzialności deliktowej, w tym art. 442¹ § 1 k.c., określający terminy przedawnienia roszczeń.

W myśl przywołanego przepisu, roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

W niniejszej sprawie J. i J. K. (2) dochodzą w istocie równowartości świadczenia, które według ich twierdzeń, zostało przez pozwanego komornika bezprawnie wyegzekwowane w 2006 roku. Podkreślenia wymaga, że przedmiotowej należności powodowie dochodzili od pozwanego już w 2006 roku (pозew został złożony w dniu 20 lipca 2006 roku – k. 2 akt I C 275/06). Prowadzone wówczas przez Sąd Rejonowy w Bytowie postępowanie w sprawie I C 275/06, zostało jednak prawomocnie umorzone. Należy w tym miejscu wyjaśnić, iż umorzenie postępowania powoduje, że wniesiony pozew nie wywołuje już żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa, m.in. nie powoduje przerwania biegu przedawnienia, a więc przerwa przedawnienia wywołana jego wniesieniem zostaje uchylona wskutek umorzenia zawieszzonego postępowania.

W świetle powyższego uzasadnionym jest przejęcie, iż trzyletni bieg terminu przedawnienia dochodzonych przez powodów należności rozpoczął się najpóźniej w dniu 20 lipca 2006 roku (powodowie posiadali wiedzę o szkodzie i osobie odpowiedzialnej za nią), a upłynął w dniu 20 lipca 2009 roku.

Biorąc pod uwagę fakt, iż pozew w niniejszej sprawie został złożony dopiero w dniu 2 maja 2012 roku, należało uznać, że roszczenie powodów jest przedawnione, a skoro pozwany podniósł zarzut przedawnienia powództwo podlegało oddaleniu.

Zdaniem Sądu rozpoznającego niniejszą apelację, wobec bezskuteczności powództwa w sprawie I C 275/06, ponowne wytoczenie przez powodów powództwa przeciw temu samemu pozwanemu, o tą samą należność, opartego na tych samych okolicznościach i zmienionej - celem uniknięcia zarzutu przedawnienia - podstawie prawnej nosi znamiona próby obejścia prawa.

Wobec uwzględnienia przez Sąd Okręgowy zarzutu przedawnienia podniesionego także w apelacji, zbędnym stało się merytoryczne rozpoznawanie pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddalił w całości i zasądził od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 1 sentencji). O kosztach postępowania przed Sądem I instancji orzeczono mając na uwadze art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. i § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Na zasądzona kwotę 2.358 zł składała się opłata od apelacji (1.158 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego (1.200 zł).